

Εβδομήντα πέντε χρόνια μετά τη Μάχη της Κρήτης , βρισκόμαστε εδώ μπροστά στον ιερό χώρο της μεγάλης θυσίας, για να αποτίσουμε τον οφειλόμενο φόρο τιμής στους ήρωες της πατρίδας μας, που αγωνίστηκαν με αυτοθυσία, για να μπορούμε εμείς σήμερα να υπάρχουμε και να απολαμβάνουμε τα αγαθά της ελευθερίας.

Κάνοντας μια σύντομη ιστορική αναδρομή στα γεγονότα αξίζει να αναφέρουμε τα εξής:

Το Μάιο του 1941 όλη η Ελλάδα είχε καταληφθεί από τα γερμανικά στρατεύματα. Μόνο η Κρήτη ήταν ακόμα ελεύθερη. Μια από της πιο ηρωικές στιγμές του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ήταν η μάχη της Κρήτης (20 Μαΐου – 31 Μαΐου). Η μάχη αυτή υπήρξε καθοριστικής σημασίας για τους Γερμανούς. Όχι μόνο γιατί καταρχήν ήθελαν πάση θυσία, να ελέγξουν το υψίστης σημασίας ελληνικό νησί, αλλά επειδή τελικά το κόστος το οποίο πλήρωσαν ήταν πολύ υψηλό.

Στις 20 Μαΐου στις 6:30 το πρωί αρχίζει η γερμανική επίθεση από αέρος. Οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές συγκρούονται κατά τόπους με τα συμμαχικά στρατεύματα, τα οποία συνεπικουρούνται από μαχητές από τη Νέα Ζηλανδία και την Αυστραλία, ενώ ενισχύονται και από τον ντόπιο πληθυσμό.

Μόλις έγινε αντιληπτή η πτώση των αλεξιπτωτιστών συνέβη κάτι πρωτόγνωρο. Η αδούλωτη κρητική ψυχή έκανε πάλι το θαύμα της. Άντρες, γυναίκες, νέοι , γέροι και παιδιά με όπλα πρωτόγονα, τσεκούρια, μαχαίρια, κατσούνες και ότι άλλο βρέθηκε στα χέρια τους ρίχτηκαν στη μάχη ενάντια σε αυτούς που ήρθαν να πατήσουν την Ιερή Γη. Εδώ ίσχυσε το κάλεσμα του Διγενή Ακρίτα «απού ‘χει άρματα ας τα κρατά κι απού δεν έχει ας έρθει».

Ο αγώνας ήταν δύσκολος, μα οι υπερασπιστές του νησιού ήταν αποφασισμένοι να μην αφήσουν τους επιδρομείς να κατακτήσουν το τόπο τους. Μάχονται γενναία, σκοτώνουν πολλούς εχθρούς αλλά τα αεροπλάνα όλο και φέρνουν ενισχύσεις. Την ίδια ώρα εκατοντάδες βομβαρδιστικά καταστρέφουν με τις βόμβες τους χωριά και πόλεις.

Δέκα ολόκληρες ημέρες κρατά αυτή η κόλαση της φωτιάς και του πυρωμένου ατσαλιού. Οι γερμανοί αφού καταλαμβάνουν τα μεγάλης στρατηγικής σημασίας αεροδρόμια του νησιού (Μάλεμε και Τυμπάκι) καταφέρνουν να κυριεύσουν την Κρήτη.

Η νίκη του όμως αυτή υπήρξε πύρρειος, αφού η ελίτ των δυνάμεων τους, οι περίφημοι αλεξιπτωτιστές κυριολεκτικά αποδεκατίστηκαν κατά την πτώση τους στο έδαφος, από τον περήφανο κρητικό λαό ο οποίος είχε αποφασίσει να κάνει στο ναζιστικό θηρίο μια οδυνηρή έκπληξη.

Ο συνταγματάρχης Χάινριχ στην αναφορά του στον Χίτλερ σημειώνει:

«Βρίσκομε περικυκλωμένος από πέντε χιλιάδες αγριάνθρωπους κρητικούς οι οποίοι νυχθημερόν αποδεκατίζουν και εξολοθρεύουν τα επίλεκτα στρατεύματα του Γ΄ Ράιχ του σώματος των αλεξιπτωτιστών».

Ο Χίτλερ ευθύς εξέδωσε το ακόλουθο διάγγελμα προς την ανθρωπότητα:

«Η λύσσα και η αγριότητα με την οποία οι αγριάνθρωποι της Κρήτης αντιμετώπισαν τα επίλεκτα στρατεύματα του Γ΄ Ράιχ του σώματος των αλεξιπτωτιστών ήταν πρωτοφανής. Ουδαμού αλλού συναντήθηκε η μη μόνον εις το πολωνικό μέτωπο. Έδωσα εντολές ο αγώνας να διεξαχθεί ιπποτικά. Οι υπεύθυνοι της μάχης θα λογοδοτήσουν. Το αίμα των επίλεκτων στρατιωτών ζητά εκδίκηση, η εκδίκηση θα αντιστοιχεί σε δέκα αγριάνθρωπους για κάθε ένα επίλεκτο στρατιώτη».

Πράγματι, αυτή η αποκοτιά, η ανδρεία, ο πόθος για λευτεριά πληρώθηκε ακριβά με πολύ αίμα και στον τόπο μας. Ξεκινούν ομαδικές συλλήψεις εκτελέσεις αθώων πολιτών ενώ πολλοί συμπατριώτες μας στέλνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Αρχικά στις 2 Ιουνίου οι κατοχικές δυνάμεις περικυκλώνουν τον Αλικιανό και συλλαμβάνουν ανύποπτους κατοίκους. Επιλέγουν 42 άτομα τα οποία οδηγούνται στο προαύλιο της εκκλησίας του Τιμίου Σταυρού, όπου εκτελούνται στην άκρη ομαδικού τάφου τον οποίο εξαναγκάστηκαν να ανοίξουν οι ίδιοι.

Ακολουθεί την 1^η Αυγούστου η εκτέλεση στον ποταμό Κερίτη. Συλλαμβάνονται 118 κάτοικοι των χωριών της ευρύτερης περιοχής. Μεταφέρονται στον Αλικιανό και δικάζονται σε έκτακτο στρατοδικείο. Έπειτα οδηγούνται στην κοίτη του ποταμού Κερίτη όπου και εκτελούνται. Την ίδια μέρα, απόγευμα της 1^{ης} Αυγούστου πραγματοποιείται η πυρπόληση 250 περίπου οικιών στο χωριό Σκηνέ, όπου και εκτυλίσσονται σκηνές δαντικής κολάσεως.

Ήταν γεγονός, ότι ο ναζισμός, αποτελούσε μια τρομερή απειλή. Η ανθρωπότητα έπρεπε να αγωνιστεί για τον καταποντισμό του. Ο αγώνας

αυτός διήρκησε ως το 1945, όταν οι καμπάνες ηχώντας χαρμόσυνα ανήγγειλαν το τέλος του πολέμου.

Εμείς, σήμερα, με βαθύτατο αίσθημα ευθύνης υποκλινόμαστε σε όλους εκείνους, γονείς, παππούδες, απλούς συνανθρώπους μας, που πότισαν με το αίμα τους τα χώματα του τόπου μας, για να φυτρώσουν νέα βλαστάρια, τα οποία θα κρατήσουν για πάντα ψηλά την τιμή και την αξιοπρέπεια όχι μόνο της Κρήτης μας αλλά και όλης της Ελλάδας.